

"Grauman's Chinese Theatre"

Gustaaf Peek

BESMETTE STAD

“Grauman’s Chinese Theatre”

Doe het niet. De musicals zullen je vermoorden.
Iemand zal een spiegel achter je rug houden. Kom dan nog maar eens weg.
Te lang in betraliënd licht. Je ziet een tepel omdat iedereen die ziet.
Je jeugd is voorbij. Je hebt je verkeken.
Je wenst dat je minder dijen donker had gewreven. Of nooit meer alleen hoeft te zitten.
Almaar wachten tot het verduistert. Niemand heeft je hiervoor nodig.
Er is zon om te zien. Kom dichterbij, nog dicht.
Geurloos en gevoelloos. Zelfs de doden blijven bewegen.
Het interieur van een eindpunt. Nergens leidsels voor je lange benen.
Het is ook geen uitnodiging. Je burens moeten je wakker krijsen.
Vijanden zien overwinnen. De hakken van je dode helden en hun diepe sporen.
Je ouders die je brachten en nooit bleven. Nooit bleven en je niet meer brachten.
Ophouden met het verwisselen van herinneringen. De houten punten harder branden.
Blind staren. Blindstaren.
Je woorden staan te zacht om te horen. Toch wil je hun hoge monden bezitten.
Een begraafplaats, dat is al beter. Vouw je handen.
Tijd doet pijn. Het leven is leeg.
Een handleiding voor de liefde. De wetten en regels voor moed.
Als de lege stoelen voor een examen. Hoeveel bedrog je kunt dragen.
Het mormel in je mouwen krijgt geen lucht. Je volhardt.
Je kende alle namen. Vraag hun de jouwe, vraag 't dan.
In de armen van waanzinnigen ben je gevlucht. Je omhelst jezelf.
De silhouetten laten zich niet vangen. Hoe ze smelten, vallen.
Er snellen muizen langs het doek naar andere muizen. Hooggeëerd publiek.
De nood is groen, niet rood. Je kent de man die ze op de wc hebben gevonden.
Om je te lokken mocht je er weer roken. De beest uithangen.
Ze innen wat je hebt. Je grom, je tong, je blauwe jas.
Hier heerst wiskunde. $X=Y$ en Y is altijd X .
Raak maar niets meer aan. Niemand wil je daar.
De zaal is geen zak over je gezicht. Telkens weer de toegang naar de vreemde versie van je blik.
Dit is de angst. Alles is waar.